

РЕШЕНИЕ

№ 2625

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело №
20231110160385 по описа за 2023 година

Производството е образувано по **искова молба на Н.Х.Н.**, ЕГН: ***** с
постоянен адрес адрес, съдебен адрес: адрес, чрез *** срещу ЮЛ с ЕИК: ***, със седалище
и адрес на управление: адрес, с която се иска:

**-да бъде прогласена нищожността на клаузата предвидена в чл. 27 от Договор за
паричен заем № 816955/11.04.2022 г., предвиждаща заплащането на неустойка в размер
на 0,9 % от стойността на усвоената сума на ден и**

**-ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 5 лева,
частична претенция от пълния размер от 953.71 лева, представляваща недължимо
платени суми по Договор за паричен заем № 816955/11.04.2022 г., ведно със законната
лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ
изплащане.**

Ищецът твърди, че на 11.04.2022 г. е сключил договор за потребителски кредит от
разстояние № 816955. Страните са се договорили отпуснатият заем да бъде в размер от
1200.00 лева, срокът за погасяване на кредита - 10 месеца, като видът на вноската е месечна.
Размерът на годишната лихва е посочен в размер на 36%, размерът на годишния процент на
разходите е 42.58%, а размерът на общата сума, която следва да върне Н. Харалампчев е
1438.23 лева.

Поддържа се, че в чл. 17, ал. 1 от договора било уговорено, че страните се съгласяват
договорът за заем да бъде обезпечен с гарант - отговарящ на условията, посочени в ОУ
доход или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. В чл. 27 страните
са уговорили, че в случай на неизпълнение на задължението си по чл. 17 от договора,
заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 0.9% от стойността на усвоения
кредит, която се заплаща от заемателя разсрочено, заедно с всяка от погасителните вноски.
Сочи се, че била начислена неустойка в общ размер на 953.71 лева, тъй като ищецът не е
представил в срок надлежни поръчители или друг вид обезпечение.

Изложени са доводи за нищожност не целия договор на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма/ шрифт не по-малък от 12/, както и на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите по кредита. Поддържа се, че е грешно посочен размера на ГПР, а действителният такъв е в размер многократно на допустимия чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Изложени са доводи, че във връзка с възникване на неустойка в почти двойно по-голям размер от главницата, която ще бъде заплащана на части, съгласно предоставения погасителен план е налице изначална невъзможност потребителят да осигури в толкова кратък срок поръчител /солидарен длъжник/, отговарящ на всички изисквания, посочени в договора -нищожност на договора по смисъла на чл. 26, ал. 2 пр. 1 от ЗЗД. Сочи се, че неустойката накърнява добрите права, тъй като излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Поддържа се, че е налице заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1 пр. 2 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗЗД предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. Излагат се съображения, че вместо по чл. 71 от ЗЗД кредиторът да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски.

Прави се извод, че е посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗЗП и води до недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК.

Поддържа се, че дори и целият договор да не е нищожен, то нищожна е клаузата, с която на е начислена процесната неустойка, в размер на 0.9%.

Сочи се, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала отговор на исковата молба, с който иските се оспорват като неоснователни.

Не се спори, че е сключен процесния договор за кредит, по силата на който кредиторът е предоставил на ищеца заемна сума в размер на 1200 лв. при спазване на изискванията ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. В настоящият случай сключването на договора е иницирано от ищеца с попълване на електронна заявка за отпускане на кредит на сайта на дружеството. След одобрението на подадената Заявка от страна на ЮЛ за отпускане на сумата посочена от ищеца на електронна поща посочена от него в Заявката са изпратени автоматично проект на Договор за потребителски кредит - кредитна линия сключен от разстояние № 816955 от 11.04.2022 г. с приложение № 2 Погасителен план към него, Стандартен Европейски Формуляр (СЕФ) и Общи условия (ОУ). Въпросните документи съдържат предвидената в законите пред договорна информация за желаните кредит, предоставена в ясен и четлив вид, на български език и при съблюдаване на приложимите нормативни изисквания. В проекта на договора за кредит и приложенията към него бяха посочени дължимите от ищеца суми, заявеният размер на главницата, брой и размер на месечните вноски, падеж, размер на лихвеният процент по кредита, ГПР, изискването за предоставяне на обезпечение. След запознаване с всички условия във връзка с кредита на 11.04.2022 година ищеца е натиснал бутона „Подпис“, с което последният е изразил и своето не двусмислено съгласие за сключване на Договора.

Сочи се, че неустойка не е начислявана и събирана от дружеството, но въпреки това тази клауза е валидна и отговаряща на всички изисквания на действащото законодателство. Сочи се, че неустойката представлява самостоятелен договор по смисъла на чл. 8 ал. 1 от ЗЗД. Поддържа се, че тя е уговорена за неизпълнение на непарично задължение за предоставяне на обезпечение, изпълнението не е обезпечено с други правни способи, а

нейният вид се определя в зависимост от това, дали заемателят по Договора изпълни в някакъв момент своето задължение. С оглед на което и размерът на неустойката се определя като процент от заетата сума, като същата се начислява, докато не бъде изпълнено задължението, а това зависи изцяло от волята на заемателя. Твърди се, че така договореният размер на неустойката, като определен процент съгласно чл. 46 ал. 1 от ОУ в размер на 0.9%, независимо, че в текста на Договор за потребителски кредит е посочен вече изчисленият размер обхващащ целият период на договора изпълнява предвидените в чл. 92 от ЗЗД цели и не предвижда неоснователно разместване на блага. Изложени са доводи и е цитирана съдебна практика за това, че неустойката отговаря на присъщите и функции и не следва да бъде прогласявана за нищожна.

В съдебно заседание е прието направеното изменение на размера на осъдителния иск като се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 144.12 лева, представляваща недължимо платени суми по Договор за паричен заем № 816955/11.04.2022 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исквата молба до окончателното ѝ изплащане

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Отделено е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит - кредитна линия сключен от разстояние № 816955 от 11.04.2022 г.

Препис от договора е наличен и по делото като по силата на същия от страна на ЮЛна Н. Х. е предоставен потребителски кредит в размер на 1 200.00 лв., при следните условия: срок за погасяване : 10 месеца, брой вноски : 10, годишен лихвен процент : 36.00%, годишен процент на разходите : 42.58%, обща сума, дължима от Потребителя: 1438,23 лв., първа дата на плащане 11.05.2022г. и последна дата на плащане 11.02.2023 г. Посочено е, че следва да бъде осигурено обезпечение- поръчител или банкова гаранция.

Съгласно чл. 17 от договора в случай, че страните са договорили обезпечение, потребителят следва, в срок до 3 дни от сключване а договора, да:

- осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в сключване на договор за поръчителство по чл.138 и следващите от ЗЗД с и в полза на кредитора, с което третото лице се задължава да отговаря за изпълнението на всички задължения на потребителя по договора, включително за погасяване на главница, лихви, неустойки и други обезщетения, такси и други или

- предостави банкова гаранция, съдържаща безусловно и неотменимо изявление на банката да заплати на кредитора всички задължения на потребителя по договора, включително за погасяване на главница, лихви, неустойки и други обезщетения, такси и други в срок от един работен ден, считано от датата, на която банката е получила писмено искане от страна на кредитора за заплащане на тези задължения. Срокът на валидност на банковата гаранция трябва да бъде най-малко 30 (тридесет) дни след падежа на последната вноска.

Съгласно чл. 20 от ОУ на договора Поръчител може да е дееспособно физическо лице навършило 21 (двадесет и една) години, притежаващо българско гражданство, с постоянно местоживеене в България, с непрекъснати осигурителни права /социално и здравно осигуряване/ през последните дванадесет месеца преди датата на подаване на Заявката за кредит, което полага труд по трудово/служебно правоотношение по безсрочен договор и не е в период на предизвестие за прекратяване на трудовото/служебното правоотношение към датата на подаване на Заявката за кредит, както и е получавало редовно възнаграждението си за последните 12 месеца преди датата на подаване на Заявката за кредит. Конкретно физическо лице може да бъде поръчител само на един потребител. кредиторът има право в

зависимост от конкретния случай и/или кредитен продукт, едностранно да въвежда и допълнителни изисквания относно поръчителя.

Поръчителят трябва да отговаря и на следните допълнителни изисквания и да предостави следните документи: минимален осигурителен брутен доход – 1500 лв.; валидно трудово или служебно правоотношение при последен работодател минимум – 6 месеца; липса на записи в ЦКР относно просрочия, под наблюдение, загуба и т.н.; да не е поръчител по съществуващ кредит, в която и да е банка или небанкова финансова институция; да не е настоящ ПОТРЕБИТЕЛ на КРЕДИТОРА; да предостави служебна бележка за доход от работодателя за 6 месеца назад считано от датата на предоставянето ѝ пред кредитора.

Третото лице – поръчител подлежи на предварителна проверка и одобрения от страна на кредитора с оглед спазване на изискванията на настоящия член и неговата възможност да изплати обезпеченото вземане. Одобрението се извършва по преценка на кредитора.

Съгласно чл.21 от ОУ третото лице - поръчител, одобрено по реда на чл.21, в 3-дневен /тридневен/ срок от получаване на сумата по кредита следва да посети някой от офисите на кредитора и да сключи договор за поръчителство по чл.138 и следващите от ЗЗД с и в полза на кредитора, с който се задължава да отговаря за изпълнението на всички задължения на потребителя по Договора за кредит, включително за погасяване на главница, лихви, неустойки и други обезщетения, такси и други. Със сключването на договора за поръчителство, задължението на потребителя за осигуряване на обезпечение се счита за изпълнено.

Съгласно чл.22 от ОУ банковата гаранция следва да бъде издадена в полза на кредитора от лицензирана банка със седалище в Република България или от банка от трета държава, лицензирана да извършва дейност на територията на Република България чрез клон, или от банка, лицензирана в държава-членка, която извършва дейност на територията на Република България директно или чрез клон при условията на взаимно признаване, и съдържаща безусловно и неотменимо изявление на банката да заплати на кредитора всички задължения на потребителя по Договора за кредит в срок от един работен ден, считано от датата, на която банката е получила писмено искане от страна на кредитора за заплащане на тези задължения. Срокът на валидност на банковата гаранция трябва да е най-малко 30 дни след падежа на последната вноска. потребителят следва да предостави на кредитора в 3-дневен /тридневен/ срок от получаване на сумата по кредита, банкова гаранция отговаряща на изискванията на чл.22 с представяне на банковата гаранция, задължението на потребителя за осигуряване на обезпечение се счита за изпълнено.

Съгласно чл.27 от Договора, при неосигурено обезпечение с трето лице - поръчител или банкова гаранция, се дължи неустойка, в размер на 0,9% на ден.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е изслушано и прието в съдебно заседание и се кредитира като компетентно изготвено и следва да бъде поставено в основите на доказателствените изводи на съда. Вещото лице след запознаване с представените по делото писмени доказателства и предоставяне от страна на ответника на Справка - аналитичен регистър на записванията по сметка 522 - Кредити на физически лица, партида на Договор за потребителски кредит № 816955/11.04.2022г. е констатирало, че общата сума, която Н. Х. е изплатил по Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние, № 816955 е в размер на 1 380.12 лв. / хиляди триста и осемдесет лв. и 12 ст./, в това число :

- чрез ефективно плащане 239.19 лв.
- чрез рефинансиране 1 140.93 лв.

Вещото лице сочи, че с постъпилите суми на дата 15.04.2022г., общо в размер на 1 380.12 лв. са погасени:

- главница : 1200.00 лв.
- възнаградителна лихва : 36.00 лв.
- неустойка : 144.12 лв.

Вземайки предвид размера на отпуснатия кредит и общо изплатената сума по кредита и използвайки нормативно установената формула в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, вещото лице е изчислило, че Годишния процент на разходите /ГПР/ е в размер на 1095.73 %.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Софийският районен съд достига до следните правни изводи:

В случая в чл.27 от договора във вр. чл. 17 от същия и чл. 17-22 от ОУ само формално е уговорена неустойка за неизпълнение за задължение на ищеца, но СРС намира, че фактически се дължи не неустойка, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя. Кредиторът е дал възможност на насрещната страна в едва 3-дневен срок да му предостави поръчител, който обаче трябва да отговарят на множество изисквания – за работа по безсрочен трудов договор, за висок осигурителен доход, да не е заематели или поръчители по друг договор, да няма неплатени задължения към фиска, да нямат лоша кредитна история. Налагането на толкова къс срок за ангажиране на поръчител, въобще пречатства всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Той обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси поръчители, още по-малко да намери такъв, който следва да отговаря и на всички посочени условия. Всички тези кумулативно дадени условия навеждат на извод, че изначално е трудно, ако не и невъзможно тяхното изпълнение. Що се отнася до алтернативната опция за обезпечение, то СРС намира, че тя също поставя мъчно преодолими пречки пред заемателя. Касае се за снабдяване с банкова гаранция, в размер цялото задължение, валидна 1 месеца след падежа за плащане на цялата сума по договора. Доколкото срокът за снабдяване с такава гаранция е едва 3 дни, предвид практиката на банките по проучване на лицата, кандидатстващи за такова обезпечение, фактически е невъзможно за длъжника да придобие такава гаранция. Съдът приема, че горното изискване на кредитодателя е нереално и в никой случай не може да бъде удовлетворено от страна на кредитополучателя. Още повече, щом банка би предоставила банкова гаранция на кредитополучател, тя би му предоставила и потребителски банков кредит и той не би се наложило да се обръща към небанкова финансова институция, които принципно предлагат значително по-неизгодни условия/ поне касателно възнаградителна лихва/.

Налага се извод, че и двете опции по чл.17 от договора всъщност не дават възможност на длъжника да избегне плащането на неустойка, тъй като са неизпълними, а дори и да бъдат изпълнени кредитодателят на основание чл. 20, ал. 3 от ОУ без да се мотивира може отново едностранно да не одобри поръчителя и да начисли неустойка

След като това е така, във всички случаи вземането за неустойка ще възникне в сферата на кредитора. Тя затова е уговорена и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, заедно с всяка погасителна вноска/ чл. 27, ал. 2 от договора/

При тези трудно изпълними условия, за да не възникне задължението за неустойка, както и предвид размера □ от 953.71 лева на база целия размер на заемната сума – 1200 лева, СРС счита, че неустойката излиза извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и наказателна функции и се превръща само в средство обогатяването на кредитора. Ето защо тя е нищожна. Фактически не се касае за дължима неустойка, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за

кредитора, освен лихвата. В конкретния случай фактически е уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора. След като неустойката е нищожна, тя не се дължи от ответника.

След като това е така, налага се извод, че договорът за заем противоречи на част от императивните постановки на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и неустойката, която като неустойка е нищожна, а реално е сигурна печалба за кредитора. Следователно годишният лихвен процент няма да е 36%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от 953.71 лева, формално уговорено като неустойка. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент.

Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участва и сумата от 953.71 лева, изразена като процент. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. С включването й размера на **ГПР става 1095.73 %.**, както е изчислен и от вещото лице, надвишаващ законовия максимум- 50 %, а именно **представлява близо сто и десет пъти размера на законна лихва** -/чл.19, ал.4 ЗПК/.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК, целият договор за заем следва да бъде приет за недействителен – чл.22 ЗПК. На основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят заплаща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 1200 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита.

В процесния случай нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата за уговорената неустойка, представляваща по съществото си договорна лихва, невключена в ГЛП и ГПР. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C -26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C -70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

Първият фактически състав на чл. 55, ал. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо без основание, т.е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Начална липса на основание е налице и в случаите, когато е получено нещо въз основа на нищожен акт.

В процесния случай се установява от заключението на вещото лице, че ищецът е заплатил в полза на ответника сумата от общо 1380.12 лева. В хипотезата на чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД ищецът следва да докаже само предаването на вещта, съответно плащането на съответната парична сума. Същият не е задължен да доказва обстоятелството, че предаването на вещта, съответно плащането на сумата е извършено без правно основание.

Задължението да докаже, че е налице правно основание за даването или плащането е на ответника, тъй като именно наличието на това основание му дава възможност да задържи полученото и предявения срещу него иск да бъде отхвърлен./ Решение № 148 от 10.09.2019 г. по гр. д. № 2183 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение/

В рамките на процеса ответникът доказва единствено основание да задържи сумата от 1200 -чистата стойност на недействителния, на основание чл. 23 от ЗПК, договор за кредит.

Въз основа на горния извод на съда сумата от 180.12 лева е заплатена от заемателя без основание- по нищожна договорна клауза. Първата хипотеза на чл. 55 ЗЗД е налице, както когато ищецът докаже даването, а ответникът не докаже претендираното от него основание, така и когато ответникът докаже основанието, на което е получил даденото, но ищецът докаже и репликата си, че това основание е нищожно. И в двата случая даденото е без основание./ в т.см. Решение № 227 от 22.03.2019 г. по гр. д. № 896 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. Отделение/

Така съдът установява, че сумата от 180.12 лева е платена при начална липса на основание и иска за връщане на тази сума е основателен. В процесния случай ищецът претендира връщане на по-малка сума – 144.12 лева. С оглед диспозитивното начало съдът е ограничен до размера на исковата претенция и следва да уважи иска за по-малката сума- тази от 144.12 лева.

Основателна е и претенцията за законната лихва върху даденото без основание, начиная от предявяване на иска -03.11.2023 г., до окончателното плащане.

При този изход от спора и съгласно чл. 78 от ГПК в тежест на ответника, следва да бъдат възложени разноските, направени от ищеца по водене на делото, които видно от приетите по делото писмени доказателства са в размер на 100 лева държавна такса и 300 лева- депозит за вещо лице.

Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 480 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по предявения от Н.Х.Н., ЕГН: ***** с постоянен адрес адрес, срещу ЮЛ с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, нищожността на клаузата предвидена в чл. 27 от Договор за паричен заем № 816955/11.04.2022 г., предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 0,9 % от стойността на усвоената сума на ден.

ОСЪЖДА ЮЛ с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, да заплати на Н.Х.Н., ЕГН: ***** с постоянен адрес адрес, на основание чл. 55, ал. 1 предл. 1 ЗЗД и чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 144.12 лева, представляваща недължимо платени суми по Договор за паричен заем № 816955/11.04.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от 144.12, считано от датата на депозиране на исковата молба /03.11.2023 г./ до окончателното ѝ изплащане както и сума в размер на 400 лева- съдебно деловодни разноски.

ОСЪЖДА ЮЛ с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на ***, БУЛСТАТ: ***, адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

получаване на съобщение за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____